

Brevduesporten skal tilpasse sig.

Written by superbruger

Thursday, 09 December 2010

Gang på gang hører man den tese, at mesterskaber er drivkraften i brevduesporten. – Dette postulat er jeg meget langt hen ad vejen enig i. Vi har alle, stort set, en trang til at konkurrere, og det er en meget stor del af brevduesporten, men konkurrence har mange gradueringer, og jeg er af den opfattelse, at trangen til spænding, til at vinde, til at være den bedste skubber mange i retning af vores sport, men som vi sammensætter brevduesporten i dag, så er vi også med til at stoppe denne skare.

Naturligvis er kærligheden eller måske nærmere trangen til at have med dyr at gøre også en drivkraft, men da skal vi huske på, at andre hobbygrene fint kan udfylde og tilfredsstillende denne trang. Her tænker jeg på de mange, der glæder sig over at arbejde med raceduer, fugle af mange forskellige udformninger osv. Her kan der også være en form for konkurrence om at fremavle de bedste eksemplarer.

Brevduerne adskiller sig fra disse ved at kunne færdes i det fri og være flotte at se på, når de trækker hen over himmelen med et tilsyneladende mål for enden. Det er dog kun en substans i vores sport, som vi naturligvis ikke vil være foruden, men det at kunne fjerne dem fra hjemmet og få dem til at vende så hurtigt som muligt tilbage giver vores sport en dimension, som burde tiltrække rigtig mange stærkt konkurrencehungrende seniorer, som måske får lidt mere tid og ikke længere fysisk kan være med der, hvor de ellers har fået stillet deres lyster for at konkurrere.

Når jeg sidder her og rykker i mine tanker omkring den sport, som er blevet mit liv, så kan jeg ikke lade være med at tænke nogle år tilbage, hvor vores sport fik tilgang af en gammel kollega i skolevæsenet, Aage Knudsen. Han havde i mange år været inspektør på naboskolen til min skole. Via snak årene igennem fornemmede jeg, at når han gik på pension, så ville han genoptage sine drengesysler med dyr. Ved en måske snild indsats fra min side gik det så hen og blev brevduer. Han byggede traditionelt op med et lille rum, så et lidt større og til sidst et prægtigt dueslag til ca. 20 par duer. Han startede med duer fra mit slag, unger, gamle osv. Det, der satte virkelig ild i ham, var at se duerne tumle sig i luften og altid vende tilbage til slaget. Han begyndte at fjerne ungerne lidt fra slaget, og de kom hver gang hjem før ham, og sådan udviklede det sig. Jeg fornemmede, at han blev draget en del af duernes evner, men jeg fornemmede også, at der boede et brevduetalent i ham. Det skulle ret hurtigt vise sig at holde stik. Han havde flair for at se og vurdere duernes færden på slaget, han lærte hurtigt at vurdere en due i hånden, og han deltog i dommerklubben, men kun med det formål at forbedre sig som brevduemand. – Han var heller ikke bange for at købe en god due på en auktion. Han udvalgte dem selv uden min eller andres bistand. På den måde kom han i besiddelse af en skøn due fra Flor Engels, som senere gav ham fremragende afkom. Han kom til at flyve i den meget stærke forening 036 ”Kolding”, hvor specielt nu afdøde Finn Lindegaard huserede sammen med Kaj & Michael. Disse slag var meget større end Aages, og så var de styret af meget dygtige brevduemænd. Det skræmte dog ikke Aage. De to slag lå syd for Kolding fjord og Aages nord for fjorden, men med det tilfældes, at det vart ret østligt i foreningsområdet. – Vi snakkede en del om, hvordan han skulle forberede sine duer til at flyve over fjorden i stedet for at trække med de mange andre koldingduer ind over byen og derved tabe tid. Aage ville lære sine duer dette, og nu havde han heller ikke så mange, så det var overkommeligt at køre ind til byen og ud langs fjordens sydside. Jeg fortalte ham, at de nok lige skulle have en to-tre km i luften, inden de nåede vandet. Det var en kort træning 5- 6 km. Den var særdeles speciel og skulle gøres mange gange, men Aage gjorde det. Hans duer fik lært at gå over det rigtige sted, og hans få duer kunne til manges dybe forundring tage kampen op med ”de store”. Han kom også med i vores Trekantens Træningsklub, som havde til opgave at få duerne over Kolding fjord. Aage vandt begyndermesterskabet i sektion 32. Der var også en artikel om hans brevduehold i Brevduebladet.

Han var et kæmpetalent, og han havde den vindermentalitet, som skal til for at nå til tops.

Begyndermesterskabet var ikke nok for ham.

En dag besøgte jeg ham, og vi sad og fik en god snak over en kop kaffe. Desværre kom han frem med overvejelser, som kunne stoppe ham i sporten. Jeg fornemmede, at han meget gerne en dag ville stå med et større mesterskab i hånden, men at han også havde indset, hvor vanskeligt det ville blive. Han kunne sagtens ”nakke de store” på nogle af flyvningerne, men at holde hele sæsonen var for ham uoverstigelig. Det skulle man jo for at vinde. -

Familien havde ikke noget imod, at han legede med duerne, men hans egen samvittighed over at blokere en hel sommer til brevduesporten og de krav topplaceringer kræver, var givet vis blevet en svær hurdle for ham selv. Vi talte om, at sæsonen burde være mere opdelt specielt med hensyn til mesterskaber. Han ville gerne koncentrere sin indsats i en periode af sæsonen, så han også fik mulighed for andre aktiviteter med familien i sommerens løb. Jeg fortalte ham, at vi nok også var på vej i den retning. Det troede han godt nok ikke på, men han virkede også en smule magtesløs overfor de store topslag, som kunne sende mange flere duer end han lørdag efter lørdag. Det var et faktum, som han ikke kunne se igennem.

Et år senere kom Aages flotte samling af duer på lokal auktion, og brevduesporten mistede et supergodt medlem. Nu er der så gået 7 - 8 år, og hans spådom om, at vi i brevduesporten ikke formåede at omstrukturere vores flyvesæson til en størrelse og udseende, der kunne tilgodese langt flere af medlemmerne, har overlevet, og vi har mistet flere af hans slags.

I år har vi i 227 mistet Stig Lilleøre som medlem. Det er Stig, der står bag konstruktionen af både min hjemmeside her og sektion 32's. Han er af samme støbning som Aage, men uden helt at skulle kunne sige, hvorfor han har tabt pusten, så tror jeg godt, at hans farvel kan sammenlignes lidt med Aage Knudsens. Der er sikkert lignende tilfælde andre steder i landet, og det kan vi ikke blive ved med at holde til i sporten. Jeg må gentage: Dueantal på dit slag osv. skal være tilpasset dig og ikke omvendt. Det er du selv herre over, men vores flyvesæson skal også være tilpasset bl.a. dine behov for at konkurrere og nå så langt, som muligt i bl.a. diverse mesterskaber.

Jeg mener, at hovedbestyrelsens forslag til flyveplan 2011-2012 og de muligheder, den giver for at lave mesterskaber og konkurrencer for alle i sporten – stor som lille er det tiltag, som har været alt for længe undervejs. Tænk over det, når du skal afgive din indstilling inden Repræsentantskabsmødet i feb. 2011.

HJ.

Close Window